

kunne enes, saa vil jo deres Indstilling være afgjørende, og selv om der ikke opnaaes Genstemmighed, vil Ministeren, som sagt, i det overveiende Antal Tilfælde føle sig opfordret til at følge en afgjort Majoritet. — Men naar dette nu er saa — vil maaskee det ærede Medlem sige — vil det da ikke være meget bedre, at det bliver den seirende Majoritet, der fører sin Candidat ind i Menigheden, end at det er Ministeren, som gjør det, idet han efter en Overveielse af hele Situationen troer at maatte følge Majoriteten? Der forekommer det mig imidlertid ogsaa, at noget Kjendskab til personlige Forhold rundt omkring, til Valgkampe og disses Udfald, maa lede til den Erkjendelse, at paa dette Gebeet vilde det være meget misligt, om den maaskee kun med en enkelt Stemme seirende Majoritet kunde indsætte sin Candidat, saa at Minoriteten med mere eller mindre Føie kunde sige: Hvis I ikke havde havt det Par Stemmers Majoritet, saa havde vi faaet vor Candidat sat igjennem, men nu have I paa denne, om jeg saa maa sige, brutale Maade sat Eders Candidat igjennem. Derimod vil Sagen, saaledes som det er udtalt under de stedfundne Forhandlinger, og som det ogsaa er bemærket i Udvalgets Betænkning, være stillet paa et ganske anderledes naturligt, sundt og smukt Standpunkt, naar der er en Opfordring tilstede til ved nogle gjensidige Indrømmelser at naae derhen, at man kan præsentere en bestemt Mand, om hvem man er kommen til Genstemmighed, og som derved har en bestemt og sikker Udsigt til at blive kaldet til Embedet. Jeg troer, at der derved vil opnaaes et langt smukkere og heldigere Resultat; end naar det skulde gjælde om at samle Kræfter for paa den ene Side at søge at opnaae tre Fjerdedele af Stemmerne og paa den anden Side at søge at naae ud over en Fjerdedeel. — Naar jeg fra Ministeriets Standpunkt saa bestemt maa modsætte mig det omtalte Forslag, da er det ingenlunde paa Grund af den yderligere Forringelse af Myndigheden hos den øverste Kirkebestyrelse, som det vil medføre. At Kirkebestyrelsen i noget færre Tilfælde vil faae den afgjørende Indflydelse, er efter min Anskuelse her det aldeles Underordnede, men

derimod er den aldeles overveiende Betænkning for mig denne, at en saadan Bestemmelse vil forvanske Lovens Charakter og Menighedernes hele Stilling og vil afføde en Virkning, ganske modsat den, som jeg er overbevist om, at Loven ellers vilde fremkalde. — At det nok vilde vise sig, at Minoriteterne vilde træde frem og beklage sig, og at dette navnlig vilde skee paa de Steder, hvor Anstuelserne staae stærkt imod hinanden, hvor det da vilde lede til forskellige Ubehageligheder, er navnlig paaapeget af den sidste ærede Taler. Men ogsaa en anden Folge vilde dette utvivlsomt drage med sig, nemlig den, som den sidste ærede Taler allerede her har fremstillet i Form af et Vædringsforslag, at man vilde gjøre Fordring paa Bestemmelser, som ogsaa gave Minoriteterne en særlig Ret. Dette vilde ikke udeblive, og det vilde endnu yderligere vanskeliggjøre den hele Stilling, som Lovgivningsmagten vil faae ligeoverfor denne Sags Afgjørelse; thi man maa jo sige, at dette er, ligefrem taget, ikke Andet end paany at bringe hele Spørgsmaalet om Valgmenigheder ind til Forhandling. En saadan Tingenes Gang vil ikke lade sig standse, hvilket jo ogsaa allerede har givet sig tilkjende i nogle Udtalelser idag, idet et æret Medlem for 2den Kreds (Hasle) fandt, at det var en Mangel ved det Forslag, som er stillet af den sidste ærede Taler (Carlson), at det kun omhandlede dem, der hørte hjemme i Sognet, og at det passende kunde udvides til de Udensogns, til dem, der havde løst Sognebaand. Man vilde, som sagt, komme ind paa alle de Spørgsmaal, der staae i Forbindelse dermed, og selv om man tog Forslaget saaledes, som det er stillet, vilde man ingenlunde kunne sige at have fyldestgjort den tabende Minoritet. Den tabende Minoritet! Kan man overhovedet sige, at det vil være den, som man kommer imøde ved denne Bestemmelse? I Grunden slet ikke. Hvor er den tabende Minoritet henne om et Aar? Og først da skal jo denne Bestemmelse — et Forslag, som jeg iøvrigt finder ganske rimeligt — træde i Kraft. Er det denne tabende Minoritet, man vil opsøge? Nei, paa ingen Maade; man tager 20 Familiefædre og Søner, og dem giver man nu en Berettigelse